పిడికెడు ఆకాశం

pidikedu aakaasam

డా॥ గొల్లపూడి మారుతిరావు

శ్రీరాఘవేంద్ర

పిడికెడు ఆకాశం

Pidikedu Aakaasam

డా॥ గొల్లపూడి మారుతిరావు

Dr. Gollapudi Maruti Rao

ప్రచురణ : 2020

ISBN : 978-93-86040-86-2

© ప్రచురణకర్తలు

కాపీలకు సంప్రదించండి :

ఎస్.ఆర్. పబ్లికేషన్స్

అడ్రస్ :

డి. ఆర్.ఆర్. వీధి,
ఇన్నర్ రింగ్ రోడ్, (అంబాపురం),
విజయవాడ రూరల్ - 520012.
ఆంధ్రప్రదేశ్, ఇండియా.
Ph : 0866 2436959, 2438959
Cell : 94948 75959, 94938 75959,
94928 75959

బ్రాంచి :
1-8-104,
అంబేద్కర్ కాలేజీ రోడ్,
చిక్కడపల్లి, హైదరాబాద్ - 500020.
తెలంగాణ, ఇండియా.
Cell : 90324 28516

శ్రీ రాఘవేంద్ర పబ్లిషర్స్
11-25-119, మెయిన్ బజారు,
విజయవాడ - 1
Ph : 0866-2421052
Cell : 9849181712

మరియు

ఆంధ్రప్రదేశ్ మరియు తెలంగాణాలోని అన్ని బుక్‌షాపులు

1

గోపాలం కథ

సీత చిన్నప్పట్నుంచీ చాలామంది మహా పతివ్రతలను గురించి చదివింది. ఆధునిక మహాపతివ్రతల్ని ఆమె శరత్ నవలల్లో చూసింది. చాలా ముగ్ధురాలయింది. సవతితల్లి ఆడపిల్లల్ని సొంత పిల్లల్లాగ చూడడం, అసహ్యించుకొనే వ్యక్తులకు కూడా అరకప్పు టీ ఇచ్చి మంచి మాటలతో వాళ్ళ మనస్సులు మళ్ళించడం, వారి దయ, వారి సౌశీల్యంలోని శక్తీ - ఇవన్నీ ఆమెను ఎంతో ఆకర్షించాయి. ఆ పవిత్రతలో ఎంతో ఆకర్షణ ఉన్నదనీ, నిస్సహాయస్థితిలో కూడా ధైర్యాన్నీ, ఆత్మశక్తినీ ఇచ్చేది ఆ సౌశీల్యమేననీ ఆమె మనస్సులో పదేపదే అనుకొంది. అందుకని అలాంటి కథలూ, నవలలూ చదవడం ఒక వ్యసనంగా చేసుకొంది. పుస్తకాలన్నీ కొని ఒక బీరువాలో అమర్చింది. వాటిని మళ్ళీమళ్ళీ చదివి, తను మొదటిసారి గుర్తింపలేని ఆ పాత్రల ఔన్నత్యాన్ని పునఃపునః గుర్తుచేసుకొని ఆనందిస్తూంటుంది. అలాగని కొత్త నవలలు చదవదని కాదు. కొత్త నవలలలో కూడా ఆ పాత సంప్రదాయపు ఔన్నత్యంగల స్త్రీలకోసం వెదుకుతూ ఉంటుంది. కాని మొహానికి ఇంత పసుపు రాసుకొని కాలేజీకి వెళ్ళే స్త్రీ కాని, పరపురుషుణ్ణి కన్నెత్తి చూడకుండా ఆఫీసుల్లో ఉద్యోగం చేసుకొనే అమ్మాయికాని ఆ నవలల్లో ఎక్కడా కనిపించదు. అందుకని ఇటీవల వచ్చే నవలలంటే సీత కంత ప్రీతిలేదు.

సీత తల్లిదండ్రుల చాటున పెరిగిన బిడ్డ. థర్డ్‌ఫారం చదువుతూండగా టైఫాయిడ్ వచ్చింది. తగ్గేసరికి పరీక్షలయిపోయాయి. చదువుమీద ఎంతో శ్రద్ధచూపే సీతకి ఈ జబ్బు శారీరకంగానూ, పరీక్షలు మానసికంగానూ దెబ్బతీశాయి. ఓ రోజు ఎవరితోనూ చెప్పకుండా ఇంట్లోంచి వెళ్ళిపోయింది. తల్లీ తండ్రి బేజారెత్తిపోయారు. తల్లి గుండె

బాదుకొని నూతిలో పడడానికి సిద్ధమయింది. కానీ ఓనాడు సీత మామయ్య ఉత్తరం వ్రాశాడు–అమ్మాయి అక్కడికి క్షేమంగా చేరిందని. ఈ చాపల్యానికి కారణాన్ని గోవిందరావు కనిపెట్టాడు. ఏదో ఒక చదువు సీతకి వ్యాపకంగా చెయ్యడం అవసరమనుకొన్నాడు. వెంటనే అమ్మాయిని ఇంటికి తెచ్చుకొని బజారుకి తీసుకెళ్ళి చదవడానికి కావలసిన పుస్తకాలు కొన్నాడు. అదిగో అప్పుడే సీతకి మొట్టమొదటిసారిగా శరత్ నవలలతో పరిచయ మయింది. అవికాక ఇంకా కాశీమజిలీకథలు, పాంచకడీదేవు నవలలూ, ఒకటి రెండు చలం నవలలూ చదవడం తటస్థించింది. కాని చలం అంటే ఆవిడకి చాలా అసహ్యం ఏర్పడింది. ఆడది సంప్రదాయాన్ని గౌరవిస్తే ఎంతటి ఔన్నత్యాన్ని పొందగలదో శరత్ చెప్తాడు. ఆడది సంఘ మర్యాదలకి ఎదురుతిరిగితే ఎటువంటి అధఃపతనానికి దారితీయగలదో చలం ఎత్తిచూపుతాడు. ఈ రెండూ నిజంకాదని సీత స్నేహితురాలు శాంత వాదిస్తూంటుంది. సంప్రదాయాన్ని గౌరవించే ఆడదానిలోని మానసిక దౌర్బల్యాన్ని శరత్ అందంగా చెప్తాడు; సంఘ మర్యాదలకి ఎదురుతిరిగే ఆడవాళ్ళ ఆత్మశక్తిని చలం సూటిగా చూపించాడు అంటుంది ఆమె. ఈ అభిప్రాయ భేదాలే వాళ్ళిద్దరినీ దగ్గరచేశాయి. అది వేరే విషయం.

టైఫాయిడ్జ్వరం తగ్గాక సీత బాగా వొళ్ళుచేసింది. మనిషి కాస్త నల్లబడింది. బుగ్గలు బాగా ఊరి, శరీరం బరువెక్కి–కళ్ళు కోరికతో మెత్తబడినట్టు తయారయాయి. చూడడానికి ఇరవైరెండేళ్ల దానిలాగ అవుపిస్తుంది. అందువల్ల వయస్సుని బట్టికాక, శరీరాన్ని బట్టి త్వరగా చీర కట్టుకోవడం అలవాటుచేయాలని తల్లి వర్ధనమ్మ గ్రహించింది. చీర కడితే నిండుగా కనిపిస్తుంది. నవలలు చదవడం ప్రారంభించినప్పట్నుంచీ పెద్ద బొట్టు పెట్టుకోవడం, కొంగు బుజంచుట్టూ తిప్పుకోవడం అలవాటుచేసుకొంది.

సీత చాలా పుస్తకాల్ని జాగ్రత్తచేసింది. తను చదివే ప్రతీ పుస్తకం కొనాలి. కొన్న ప్రతి పుస్తకానికి అందమైన అట్ట వేసి బీరువాలో ఉంచుతుంది. తీరికవేళల్లో పాతపుస్తకాల బూజులు దులుపుతూండడం, కొత్త పుస్తకాలకు అట్టలువేయడం చేస్తూంటుంది. ఈ పుస్తకాల ద్వారా ఆ వీధిలో చాలామంది స్నేహితురాండ్రని సంపాదించుకొంది. అలా పరిచయమయిన వారిలో ముఖ్యంగా శాంత మరీ ప్రాణమయింది.

ఈ విధమైన విజ్ఞానసముపార్జన వల్ల సీత ఆ వయస్సు అమ్మాయిలందరి కంటె–జీవనవిధానం విషయంలో చాలానే తెలుసుకొంది. కుండలీకరణాలు, చక్రవడ్డీలు, అక్బరు చక్రవర్తికాలంలోని భూమిశిస్తు విధానం, చోళులు మానవులా?–వంటి మీమాంసలు తెలియకపోచ్చుకాని జీవితం, ప్రేమ, యౌవనం, మాతృత్వం–ఇలాంటివాటిని గురించి, కొన్ని నిర్దిష్టమైన అభిప్రాయాలు ఏర్పడ్డాయి.

ప్రేమ ఈ జీవితంలో సాధ్యపడే ఒక అపూర్వమయిన ఆనందానికి సంకేతమనీ, జీవితమంటే తను కోరుకున్న పురుషుడికి ఒకేఒకసారి సమర్పించగల పుష్పమనీ, యౌవనమంటే ఆ పుష్పం వికసించే తరుణమనీ, మాతృత్వమంటే ఆ పువ్వు గుబాళింపు అనీ కొన్ని అభిప్రాయాలు ఏర్పరచుకొంది. ఇవి ఈ ఇరవైఏళ్ళ జీవితంలో మార్చుకోవలసిన అవసరాలుకాని, అగత్యంకానీ కనిపించలేదు. ఎంచేతనంటే–వాటిలో వేటిసమీపానికయినా ఆమె ఇంకా రాలేదుకనక. కానయితే ప్రేమ విఫలమయాక–కొన్నాళ్ళు దుఃఖసాగరంలో మునిగి, కాలం ఆ మచ్చని మాపుచేశాక మరొకరిని వివాహం చేసుకొనే యువతుల నవలలంటే ఆమె కసహ్యం; అలా రాసేవాళ్ళంతా అవాస్తవికతను చిత్రిస్తున్నారని, అట్లా ఒక్కనాటికీ జరగదనీ, కనీసం–ఈ భారతదేశంలో, ఈ కర్మ భూమిలో జరగదనీ ఆమె నమ్మింది. అయితే ఆ నవలల్లో కనిపించే ప్రేయసీ ప్రియుల బీచి షికార్లు, రాయబారాలూ, ప్రేమలేఖలూ అంటే తనకిష్టం. వీటికి, తన ఆలోచనలకూ ఓ అందమయిన సమన్వయాన్ని ఆలోచించింది సీత. మొదటిసారిగా జీవితంలో తన భాగస్వామిని ఎన్నుకొనే స్త్రీ అతనితో షికారుపోవడంలో తప్పేముంది? ఇద్దరూ కలిసి పాటలు పాడుకుంటూ చిలకాగోరింకల్లాగ గడపడంలో ఆక్షేపణ ఏమిటి? – భర్త ఏ ఆనందాన్ని కోరితే ఆ ఆనందాన్ని పంచి ఇవ్వడమేకదా సతి ధర్మం–

ఈ ఆలోచనలూ, ఆశయాలకు సరితూగే భర్తకోసం ఎదురుచూస్తున్నది సీత. అతనెక్కడో పుట్టివుంటాడనీ, ఆ కలయిక అతి విచిత్రంగా, మనస్సు పులకరించేలాగ, సినిమాలోలాగ జరుగుతుందనీ ఆమె కలలుకంటోంది.

సీతతండ్రి గోవిందరావుకి చాలా చిన్న వయస్సులోనే సీత పుట్టింది. వాళ్ళిద్దరూ పక్కపక్కనే నిలబడితే సీత ఆయన చెల్లెలిలాగ ఉంటుంది. ఆయన చాలా నలుపు; పొట్టి.

ఆయనకంటె సీత కాస్త పొడుగు. ఆమెకి వాళ్ళ అమ్మపోలిక వచ్చిందని చూసిన వాళ్ళు అంటూ ఉంటారు. గోవిందరావుగారు చిన్న వయస్సులోనే పోస్టుమాష్టరయాడు. ఆయనకి చుట్టలన్నా, చుట్టాలన్నా మహాప్రీతి. ఇంటికి పదిమందిని పిలిచి భోజనం పెట్టడం, వాళ్ళు చుట్టలు కాల్చేవాళ్ళయితే మరోరెండు రోజులు బలవంతంగా ఆతిథ్యం పెంచడం ఆయన నిత్యకృత్యం. పోస్టాఫీసుకి వచ్చినప్పుడల్లా లంకపొగాకుతో పలకరించే ఓ ముసలాయన ఆయనకు అచిర కాలంలోనే మిత్రుడయాడు. అతని పేరు కుటుంబయ్య. తల్లిదండ్రులు పెట్టిన పేరు వృథాపోకుండా లంకంత కుటుంబం కలవాడు. స్వాతంత్ర్యోద్యమం ముమ్మరంగా జరిగే రోజుల్లో ఆండ్రూసుదొరగారిదగ్గర టైపిస్టుగా పనిచేస్తూ, ఆయనకు తరచు గారెలు తినిపిస్తూ, ఆయనదగ్గరనే ఈ చుట్ట కాల్చడం నేర్చుకొన్నాడు. స్వాతంత్ర్యం వచ్చాక ఆండ్రూసుదొరవారు లండన్ వెళ్ళిపోతూ కుటుంబయ్య స్వామిభక్తికి మెచ్చి ఆ టైప్‌మిషన్‌ను ఆయనకు బహూకరించాడు. ఆ టైప్‌మిషనుతో కుటుంబయ్య కొన్నాళ్ళు కోర్టులో చెట్లకింద దుకాణం పెట్టాడు. అయితే కోర్టులో కేసులు తక్కువయినప్పుడూ, కోర్టు శలవుల్లోనూ తన రోజు గడవడం కష్టమయి, నికరంగా ఒకచోటంటూ యేర్పరచుకొని, "ఇక్కడ టైపు చేయబడును-నేర్పబడును" అని బోర్డు పెట్టాడు. ఈ రోజుల్లో ఎమ్మేకంటే టైపిస్టుకే ఎక్కువ గిరాకీ ఉన్నదని గ్రహించిన పెద్దవాళ్ళు కొందరు పిల్లల్ని ఇక్కడికి పంపడం ప్రారంభించారు. ఆ విధంగా కుటుంబయ్యకి గిరాకీ పెరిగింది, రెండు పాతమిషన్లు వాయిదాలమీద బేరంచేశాడు. ఒక స్వాతంత్ర్య దినోత్సవంనాడు "జయభారత్ కమర్షియల్ ఇన్‌స్టిట్యూట్" అని పేరు పెట్టాడు.

మూడు మిషన్లతో ప్రారంభమయిన ఇన్‌స్టిట్యూట్ ఇప్పుడు తొమ్మిది మిషన్లకు పెరిగి మూడు పూవులూ ఆరు కాయలూ అయింది.

★ ★ ★

②

ఓ రోజు కుటుంబయ్య పోస్టాఫీసులో గోవిందరావుతో మాట్లాడుతూ ఉండగా సీత అక్కడికి రావడం, "ఈవిడేనా మీ అమ్మాయి" అనడగడం జరిగింది.

వయస్సొచ్చిన ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళు గురించి కనుక్కోవడం కొందరు ముసలాళ్ళకి అలవాటయినట్టు–చదువుకుంటున్న పిల్లల్నిచూసి "టైపు నేర్చుకుంటోందా" అనడగడం కుటుంబయ్యకి అలవాటయి పోయింది.

"అయ్యో! ఇంకా అమ్మాయికి టైపు నేర్పించలేదా?" అని విస్తుపోయాడు కుటుంబయ్య–'ఇంకా పెళ్ళి చేయలేదా' అన్నంత ఆశ్చర్యంగా. 'లే' దన్నాడు గోవిందరావు.

"అదెలాగ కుదురుతుంది? రేపు ఆ పెళ్ళి చేసుకున్నవాడు టైపు మిషనున్నవాడయితే చక్కగా వాళ్ళాయనకి ఓ ఉత్తరముక్క టైపు చేసుకొంటుంది. రేపట్నుంచి పంపించండి" అన్నాడు.

ఆ మాటప్రకారం సీతని పంపించడం ప్రారంభించాడు గోవిందరావు. టైపు నేర్చుకోవడం స్త్రీ మానసిక సౌందర్యాన్ని ఏమాత్రం దెబ్బతీయదు గనుక నిక్షేపంలాగ రోజూ వచ్చిపోతూ ఉంది సీత.

సరిగ్గా ఈ సమయంలోనే ఎదురింటిలో ఇద్దరు యువకులు దిగారు. అ ఇల్లు చాలా నెలలుగా ఖాళీగా ఉంది. ఇల్లు కట్టించిన రెండోయేడు కొత్తగా పెళ్ళయిన భార్యాభర్తలు అందులో దిగారు. వాళ్ళ సాంసారిక జీవితం కొన్నాళ్ళు హాయిగానే గడిచింది. తర్వాత ఓ రోజు భర్త తాగివచ్చి భార్యని కొట్టాడు. మొదట ఆవిడ ఆశ్చర్యపోయింది. మొగుడి అలవాటు తెలిసి ఏడ్చింది. వద్దని ప్రాధేయపడింది. తరవాత తరవాత అతనికి త్రాగడం అలవాటయిపోయింది. ఒకరాత్రి మరీ మత్తుగా త్రాగివచ్చి ఆమెను విపరీతంగా

చావబాదాడు. ఇక భరించలేక తనూ అతన్ని కసిగా చావగొట్టి మేడమీదికి వెళ్ళి ఉరిపోసుకుంది. తెల్లవారాక దెబ్బలతో స్పృహతప్పి పడివున్న భర్త క్రిందా, చచ్చిపడివున్న భార్య మీదా కనిపించారు. వీధివీధంతా విరగబడి చూశారు. ఊరంతా గగ్గోలయిపోయింది. బలవంతం చావు చచ్చిన ఆ కొంపలోకి రావడానికి ఎవ్వరూ ఇష్టపడలేదు. పైపెచ్చు పక్కన వేప చెట్టుకూడా ఉంది. దాని కొమ్మలు ఆ ఇంటి డాబాను రక్షిస్తున్నట్టు మీదికి వంగివుంటాయి. ఓసారి ఓ పద్దెనిమిదేళ్ళమ్మాయి అటువేపు వెళ్తూ మసకచీకటిలో రాయితన్నుకు పడిపోయింది. పడగానే హఠాత్తుగా ఆ అమ్మాయికి ఉరిపోసుకు చచ్చిపోయిన ఇల్లాలు గుర్తుకు వచ్చి వెర్రి కేక పెట్టింది. అంతే, మూడురోజులు జ్వరం వచ్చి ఆ అమ్మాయి పోయింది. అప్పట్నుంచీ ఆ ఇంటికి దయ్యాల కొంప అని పేరు పెట్టారు అంతా. సీతావాళ్ళ ఇల్లు దీనికి ఎదురుగుమ్మం. వసారాలో మంచం వేసుకుకూచుంటే ఎదురింటిగదీ, వేపచెట్టుకొమ్మలూ అవుపిస్తాయి. సీతకి దయ్యాలమీద నమ్మకంలేదు. సీతామహాసాధ్వి రాక్షసుల మధ్య బ్రతికిరాలేదా? మానసికమైన పవిత్రతా, పాతివ్రత్యం ముందు ఏ భూతాలూ నిలువవు. అందుకని రాత్రివేళల్లో ఆ ఇంటిని చూసినప్పుదల్లా తను చేయని నేరానికి ప్రజలచేత శిక్షను పొందుతున్న ఆడపడుచులాగ, ఇంటిమీంచి జారే వేపకొమ్మలు ఆమె విరబోసుకున్న జుత్తులాగ కనిపించి, ఆ ఇంటిని చూసి జాలిపడేది. ఆ ఇల్లు తను ఊహించని కథలు చెప్తున్నట్టుండేది. ఎప్పుడయినా తీరికవేళల్లో ఆ చీకటి గదుల్ని చూస్తూ పడుకొనేది. ఈ విధంగా పుస్తకాల్లోని కథానాయికల్లాగే ఆ ఇల్లూ తనకు స్నేహపాత్రమయింది.

వీధిలో నిలబడ్డప్పుడు ఆ ఇంటి యజమాని ఎప్పుడేనా కనిపిస్తే–“ఆ ఇంటికోసం ఎవ్వరూ రాలేదా నాయుడుగారూ!” అని ఆతృతగా అడుగుతుంది.

“ఎవరొస్తారమ్మా?–ఆత్మహత్యలు జరిగిన కొంపలోకి?” అని దిగులుగా అంటాడు.

సీతకి అతనిమీదకన్నా ఆ ఇంటిమీద విపరీతమయిన జాలి కలుగుతుంది. అందువల్లనే ఆ ఇంట్లో ఎవరో దిగారనగానే త్వరత్వరగా వీళ్ళగురించి వాకబుచేసింది. ఆ ఇంటిపక్కనే ఉంటున్న శాంత వివరాల్ని త్వరగా పట్టేసింది – కొత్తగా ఆ ఊళ్ళో ప్రారంభమయిన బిస్కట్ల కంపెనీలో పనిచేయడానికి వచ్చారని. వాళ్ళకా ఇంటి చరిత్ర తెలీదు. అందుకే ఐదుగదులున్న ఇల్లంతా నూరురూపాయలకు ఇస్తున్నారనేసరికి సంతోషంగా దిగారు.

దిక్కులేని అనాథకు ఆశ్రయం ఇచ్చిన కరుణామయులుగా వారిద్దరూ కనిపించారు సీతకి. చాలాఏళ్ళ తర్వాత మళ్ళీ ఆ ఇంటికి డోర్‌కర్టెన్లు వచ్చాయి. రేడియో పాటలు పాడింది. హార్మోనియం మోత కూడా రాత్రివేళల్లో వినిపించింది. నీళ్ళు పోసుకునే చప్పుళ్ళు వినవచ్చాయి. జడత్వం వహించిన అమృతమూర్తికి చైతన్యం వచ్చినట్టు అయింది. వీలయినప్పుడల్లా ఆ కదలికల్ని గమనిస్తూ గడిపింది సీత. సీత అలా గమనించడాన్ని వాళ్ళూ వేయికళ్ళతో గమనిస్తున్నారని ఆమె గమనించలేదు. ఆమెకు ఆ ఇంటిమీద గల సానుభూతిని వాళ్ళు తమమీద గల ఆసక్తిగా అర్థం చేసుకుంటున్నారని ఆమె అర్థం చేసుకోలేదు. ఆపదలో ఉన్న స్త్రీని రక్షించిన వాళ్ళపట్ల కలిగినట్టుగా వారిపై కలిగిన దయని మరొకవిధంగా అర్థంచేసుకుంటున్నారని ఆమెకు తెలియలేదు. ఎందుకంటే ఇలాంటి సన్నివేశం యే నవలలోనూ చిత్రితంకాలేదు. మహాపతివ్రతలయిన కథానాయికలమీద ఎలాంటి దయా దాక్షిణ్యాలు దెబ్బతీస్తాయని ఆమె లైబ్రరీలో ఏ గ్రంథమూ ఉద్ఘోషించలేదు.

సరిగ్గా ఈ పరిస్థితిలోనే పుస్తకాలపై మొదటి రాయబారం జరిగింది. ఆ ఇంటిపక్కనవున్న శాంత చెల్లెలు గిరిజ ఓరోజు పరిగెత్తుకు వచ్చి "అక్కా ! అక్కా ! యేవైనా నవలలు కావాలి" అంది. సీత ఆశ్చర్యపోయింది. ఎందుకంటే, కొత్త నవలల్ని తను కొన్నప్పుడు ఆ వీధిలోని అమ్మాయిలంతా సమావేశం కావడం మామూలు. మరి హఠాత్తుగా గిరిజ ఎందుకు పరుగెత్తుకు వచ్చిందో అర్థంకాక–"ఎవరికే?"అంది.

ఎదురుగ్గా ఉన్న మేడ చూపించి–సిగ్గుపడుతూ "వాళ్ళకి–అక్కా !" అంది. సీత ఆశ్చర్యం, ఆసక్తి పెరిగిపోయింది. అది ఆ వ్యక్తులమీద ఉన్న ప్రత్యేకమయిన ఆసక్తి కాదు.

"నీకెలా తెలుసు వాళ్ళు?" అనడిగింది.

అసలుకథ ఇది:– శాంత ఇంటికి వాళ్ళ ఇంటికి ఒక్కటే ఎలెక్ట్రిక్ కనెక్షన్. నిన్న రాత్రి గాలికి ఆ ఊరి ఆనవాయితీ ప్రకారం లైట్లు పోయాయి. లైట్లు కొంతసేపటికి వచ్చాక ఫ్యూజ్ పోయింది. దాన్ని వెయ్యడానికి వాళ్ళ ఇంటికి గిరిజను పంపవలసి వచ్చింది ఆ సదవకాశాన్ని పురస్కరించుకొని వాళ్ళు పుస్తకాల కోసం రాయబారం పంపారు.

"నాదగ్గర పుస్తకాలుంటాయని వాళ్ళకెలా తెలుసు?"

"నేను చెప్పాను."

"ఎందుకు చెప్పావు?"

"వాళ్ళు అడిగారుకనుక"

ఇక అంతకన్న ఎక్కువ ప్రశ్నలు వెయ్యలేకపోయింది సీత. అయినా పుస్తకాలు చదువుకోడానికి ఇవ్వడంలో తప్పులేదు. దానిలో తనకో గర్వం ఉంది. తనదగ్గర మంచి పుస్తకాలు ఉన్నాయని వాళ్ళకి తెలియడం, అటువంటి అవసరానికి తన అక్కర కలగడం! అందుకని అందంగా అట్టవేసిన మూడుపుస్తకాల్ని తీసి ఇచ్చింది సీత.

వాళ్ళిద్దరిలో ఒకరి పేరు రాజు అని, మరొకరి పేరు పాలు అని చెప్పింది గిరిజ. "పాలు ఏమిటి, పాలూ–పెరుగు"అని విసుగుకొంది. ఈ పుస్తకాలు అడిగిన వ్యక్తి రాజు అయివుంటాడని అనుకొంది. అనుకొన్నాక ఆ విషయం మరిచిపోయింది.

ఎంత వాళ్ళగురించి ఆలోచించినా సీతకు అదొక్కటే లోకం కాదు. అదీగాక ఆ ఇంటిలో వాళ్ళుదిగాక క్రమంగా ఆ ఇంటిమీద సానుభూతి పలచబడింది. దానితోబాటు అక్కడ దిగినవాళ్ళమీద దయా సన్నగిల్లింది. ఈ మధ్య మరో పది పుస్తకాలు కొనితెచ్చుకుంది సీత. వాటిని చదవడంలోనూ, అట్టలువెయ్యడంలోనూ, స్నేహితురాండ్రకు పంపిణీలోనూ చాలారోజులు దొర్లిపోయాయి. ఈ మధ్య వర్షాలు పడుతూండడంవల్ల వరండాలో పడుకోవడం తగ్గిపోయింది.

★ ★ ★

③

ఇలా ఉండగా ఒకరోజు గిరిజ తనుతీసుకువెళ్ళిన రెండు పుస్తకాలూ వెనక్కు తెచ్చిఇచ్చింది. వాటిని చూస్తూనే భోరున దుఃఖం ముంచుకొచ్చింది సీతకి. తను వేసిన అట్టలు ఊడిపోయిఉన్నాయి. పుస్తకానికి వేసిన అట్టజాడలేదు. ఒక పుస్తకానికి కుట్టు జారిపోయింది. రెండోపుస్తకానికి చివర నాలుగుపేజీలు లేవు. బొద్దెంకల రెట్టలూ, ఒక మూల ఎలక కొరికిన జాడలూ కనిపించాయి. ఒక పుస్తకం ముందు పది పేజీలవరకూ కొబ్బరినూనె మరకలు కనిపించాయి. అంటే వాటిని తలక్రింద పెట్టుకొని నిద్దరపోయివుంటారు.అ కోపంలో పుస్తకంతో రెండు వడ్డించింది గిరిజని. "వాళ్ళు మనుష్యులా పశువులా!" అని తిట్టింది. ఉగ్రరూపం దాల్చి, నోటికి వచ్చినట్టు తిట్టి, చిరిగిపోయిన పేజీలు అంటిస్తూ కూర్చుంది. ఇంతా చూశాక వాళ్ళకు పుస్తకాలు కావాలని మళ్ళీ అడగలేకపోయింది గిరిజ. నెమ్మదిగా వెళ్ళిపోయి జరిగిందంతా చెప్పి, 'ఇక పుస్తకాలు తీసుకురా'నని వాళ్ళతో చెప్పేసింది.

మర్నాడు ఎదురింటి అబ్బాయి పంపిన పుస్తకంలోంచి ఓ ఉత్తరం కిందపడడంతో ఆశ్చర్యపోయింది సీత. అలా అబ్బాయిలు, పుస్తకాల్లో ఉత్తరాలు పంపించడం, తమ ప్రేమని అలా తెలియపరచుకొన్నాక ప్రేయసీ ప్రియులు కావడం సీత చాలా పుస్తకాల్లో చదివింది. చాలా సినీమాల్లో చూసింది. మరి ఇప్పుడీ ఉత్తరం–గులాబీరంగు కాగితంమీద 'సీతాదేవిగారు' అని వ్రాసివున్న కాగితం చూశాక ఆ అనుభవాలన్నీ మనస్సులో కదిలాయి. చాలా కుదురుగా వ్రాశాడు ఆ అబ్బాయి. చెదరిపోయిన జుత్తు, తరుచు మాసిన గెడ్డం చూస్తూ ఇంత జాగ్రత్తగా చెయ్యలేడనుకుంది. కాని చాలా ఆలోచించినట్టూ, శ్రమ పడినట్టు ఉంది ఉత్తరం. నల్లటి పాంటుమీద ఎప్పుడూ నల్లటి బుష్ కోటు తొడుక్కునే అతణ్ణి చూసి 'అబ్బ ! ఏం అభిరుచి బాబూ!' అనుకొంది. కాని గులాబీరంగుకాగితం చూశాక

మంచి టేస్టని అర్థమవుతోంది. కాని మనిషికి జాగ్రత్త తక్కువ. ఆ విషయం అతణ్ణి చూసినా, ఈ ఉత్తరం పంపడం చూసినా అర్థమవుతుంది. లేకపోతే గిరిజ ఒక్కసారి పుస్తకం తెరిచి చూస్తే ఏమయ్యేది?–వయస్సు పన్నెండయినా ఆ మాత్రం ఆలోచించలేదూ అది?–

సీత ఎదురింటి అబ్బాయి చొరవకీ, తెగింపుకీ నిరసనభావాన్ని పెంచుకొంటూనే, స్త్రీ సహజమయిన ఆసక్తితో ఆలోచించింది. అతని మీద కోపమూ వచ్చింది. అయితే ప్రేమని వ్యక్తంచేస్తూ ఇలాంటి ఉత్తరం రావడం సీత జీవితంలో కొత్త. ఇన్నాళ్ళూ పుస్తకాల్లో చదవడమే కాని, ఇవాళ నిజజీవితంలో మొదటిసారిగా ఆ పని జరిగింది. అందుకు కారణమయిన ఎదురింటి అబ్బాయి మీద ఆమెకు కాస్త దయకూడా కలిగింది. సీత చాలా అందకత్తె అని చిన్నప్పట్నుంచీ చాలామంది అంటూండేవారు. నా 'అందాలభరిణె' అంటూ అమ్మ ముద్దులాడుతూండేది. అయినా ఆ విషయాన్ని మరొక వ్యక్తి చెప్పగా వినడానికి ఎప్పుడూ అలిసిపోలేదామె.

మెర్లిన్ మన్రో 'తాను చాలా అందగత్తె'నని, చిన్నప్పట్నుంచీ లక్షలమంది చెప్పగా విని ఉండవచ్చు. అంతమాత్రాన లక్షా ఒకటో మనిషి చెప్పగా వినడం చికాకనిపించదు. పైగా సంతోషంగా ఉంటుంది కూడాను. అహంకారం మరో అంతస్తు పెరుగుతుంది. సరిగ్గా సీత విషయంలో అలాంటిదే జరిగింది.

సంక్రాంతి పండుగనాడు కొత్త పరికిణీ, పావడా వేసుకున్నంత ఉత్సాహంగా ఉంది సీత, ఆ రోజంతా. ఆ ఉత్తరాన్ని జాకెట్టులో దాచుకొని ఇల్లంతా కలయదిరిగింది పెరట్లోకి వెళ్ళి ఎర్రగులాబి తీసి తలలో తురుముకుంది. తల్లి అక్కర్లేదన్నా నాలుగుసార్లు కరివేపాకుమండల్ని కోసుకువచ్చి వంటింట్లో పడేసింది 'లెక్కలు చెయ్యడం ఎలాగక్కా!' అని వేణు వేధిస్తే చెప్పి బోధించే స్తిమితం లేక తనే అరనిమిషంలో లెక్కలన్నీ చేసి అక్కడ పారేసింది. త్వరత్వరగా స్నానంచేసి తెల్లటి జరీఅంచు ఉప్పాడచీర, దొండపండు రంగు జాకెట్టు వేసుకొని జాగ్రత్తగా ముస్తాబయింది. నాన్నగారు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయాక, వేణూ స్కూలుకు వెళ్ళిపోయాక, అమ్మ పూజ ప్రారంభించాక డాబామీదికి పోయి కూర్చొని

జాకెట్టులోంచి కాగితంమడత పైకితీసింది. కథలద్వారా, సినిమాలద్వారా లభించిన పద్దెనిమిదేళ్ళ అనుభవాన్నీ పూరించి ఇవాళ మొదటిపుటని ఆ క్షణంలో– ఆ అపూర్వ క్షణంలో తెరవడానికి సిద్ధపడింది సీత.

అందమైన గులాబీ కాగితానికి అడ్డంగా అర్థమయీకాని రాతలో మూడే వాక్యాలు ఉన్నాయి:

“సిస్టర్ ! పుస్తకాలు ఇవ్వనన్నారట. దయచేసి ఇవ్వండి. ఫ్యాక్టరీనుంచి వచ్చాక ఏమీ తోచడంలేదు – నాగరాజు”. చదివి హతాశురాలయింది సీత. తను ఊహించినదేమీ అందులో లేకపోయేసరికి సీతకు నిరాశ, నిస్పృహ కలిగాయి. గుండె గుబగుబలాడింది. కళ్ళ నీళ్ళు తిరిగాయి. ఈ ఉత్తరం ఒక అందగత్తె పట్ల అందమయిన అబ్బాయి చూపిన తిరస్కారంగా కనిపించింది. ప్రపంచ సుందరీమణుల పోటీలో ప్రథమ బహుమతి పొందిన స్త్రీని పలకరించి ‘మీ చెప్పులు ఎక్కడ కొన్నారు?’ అనడిగితే ఎలా ఉంటుంది?– అలా అనిపించింది సీతకి. మేడమీద ఒంటరిగా కూర్చుని చాలాసేపు భోరున ఏడ్చింది.

★ ★ ★

④

అందమైన వాళ్ళకి అందమయిన పేర్లు ఉంటాయని ఊహించింది సీత. పఠితగా తన అనుభవంలో నవలారచయితలంతా కథానాయకుల్ని ఉంగరాలజుత్తు, ఎత్తరి చక్కని మీసకట్టు గల నవయౌవనులుగా చేసి వాళ్ళు పేర్లను చక్రవర్తి అనో, రఘు అనో, వేణు అనో పెట్టడం చాలాసార్లు చూసింది. నల్లగా, బలంగా, నిండుగా ఎప్పుడూ తెల్లబట్టలు వేసుకొనే సామాన్యులకి రామ్మూర్తి, శర్మ, శేషగిరిలాంటి పేర్లు ఉండడమూ తెలుసు. ఇప్పుడు ఎదురింట్లో దిగిన ఇద్దరు యువకులకీ ఈ రెండు తరహాల లక్షణాలూ ఉన్నాయి. అందువల్ల గిరిజ చెప్పిన పేర్లు రెండూ విన్నాక ఆ ఇద్దరిలో ఉంగరాల జుత్తు అబ్బాయి నాగరాజు అనీ, నల్లటి కుర్రాడు పాలు అనీ గుర్తుపట్టేసింది. తనని పుస్తకాలు అడిగిన వ్యక్తి నాగరాజేనని, అలాంటి అందగాళ్ళకే పుస్తకాలు చదివే అభిరుచి ఉంటుందనీ అనుకొంది.

ఓ రోజు చీకటి పడేవేళ టైపుక్లాసునుంచి ఇంటికి తిరిగి వస్తున్న సమయంలో వేపచెట్టుకిందికి వచ్చేసరికి 'సిస్టర్ !' అని పలకరించడం వినపడి, తుళ్ళిపడింది, ఆ గొంతు సుపరిచితంగా ఉంది. రోజూ ఎదుటి కిటికిలోంచి పాటలు వినిపించే గొంతు! సందేహం లేదు. ఇటు తిరిగితే నల్లగా, బొద్దుగా ఉండే అతను ఇంకా నల్లగా కనిపించాడు. అటూయిటూ చూసింది. వీధి అంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. సీత కెంతో భయం వేసింది. వాళ్ళెప్పుడయినా కనిపిస్తే చెడా మడా తిట్టాలన్న ఆలోచన ఈ భయంతో మరిచిపోయింది.

'సిస్టర్' అన్నాడతను మళ్ళీ.

ఆగింది సీత.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Pidikedu+Akasam

* * *